ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **A. R.**, zastoupena Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem se sídlem nám. 28. října 1898/9, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2016, č. j. 1458/ZPZ/16/ODV-449.1, JID: 70343/2016/KUUK, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Statutární město Most**, se sídlem Radniční 1/2, Most, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 7. 2019, č. j. 15 A 149/2016 - 49,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému a osobě zúčastněné na řízení **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

[1] Bývalý Okresní národní výbor v Mostě (dále jen „ONV“) rozhodnutím ze dne 20. 11. 1989, č. j. 1183, zn. Vod/235/Tu/A-2030, povolil zřízení vodohospodářského díla, stavby: Rekultivace povodí lomu Vrbenský, podle projektu z července 1989, který zpracoval Hydroprojekt Praha, zak. č. 1-32-1076, archivní č. 11900/89/1 (dále také „řízení o rekultivaci lomu“).

[2] Žalobkyně nabyla spoluvlastnictví k pozemku (vodní plocha) par. č. X, LV č. X, vedeného v katastrálním území S., na základě schválení dohody dědiců ze dne 13. 10. 2004, č. j. D-617/2002 – 56. Původní majitelka (zůstavitelka) paní A. P. byla vlastníkem dotčeného pozemku ode dne 29. 8. 1989. Pozemek byl užíván socialistickou organizací DVIL (pozn. soudu: Doly Vladimíra Iljiče Lenina) Komořany. Na základě rozhodnutí ONV ze dne 20. 11. 1989 došlo

k zatopení předmětného pozemku - vznikla vodní nádrž Matylda. Zůstavitelka, ač vlastník, nebyla účastníkem řízení před ONV (správním orgánem). Žalobkyně (dědic) se tak v odvolání domáhala, jako opomenutý účastník, zrušení rozhodnutí ONV a vrácení mu věci k dalšímu řízení. S povolením vzniku nádrže nevyslovila souhlas a její pozemek nebyl vyvlastněn.

[3] Žalovaný odvolání žalobkyně jako nepřípustné zamítl. Současná podoba pozemku ve spoluvlastnictví žalobkyně vznikla na základě geometrického plánu, který byl potvrzen dne 29. 11. 1995, č. 1026/95. Dle § 58 odst. 2 ve spojení s § 139 odst. 4 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), zůstavitelka nebyla, jakožto vlastník pozemku, účastníkem řízení. Tím byl uživatel pozemku – DVIL Komořany. Lhůty pro mimořádné opravné prostředky uplynuly již za vlastnictví zůstavitelky. Zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), v § 59a stanoví, že vlastník pozemku je povinen strpět za náhradu na svém pozemku vodní dílo vybudované před 1. 1. 2002 a jeho užívání.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně správní žalobu, kterou krajský soud zamítl.

[5] V rozsudku soud uvedl, že podle § 14 odst. 1 zákona č. 130/1974 Sb., o stání správě ve vodním hospodářství, platilo, že vodohospodářské orgány při řízení o věcech upravených tehdejším vodním zákonem (zákon č. 138/1973 Sb.) nebo tímto zákonem postupují podle starého správního řádu, popřípadě podle stavebního řádu, jde-li o rozhodnutí o zřízení, změně nebo zrušení vodohospodářského díla. V projednávané věci šlo mimo jakoukoli pochybnost o zřízení vodohospodářského díla, proto ONV postupoval podle stavebního zákona. Z ustanovení § 59 odst. 1 stavebního zákona vyplývalo, že *„[ú]častníky stavebního řízení jsou stavebník, jakož i organizace a občané, kteří mají vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům nebo stavbám a jejichž práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být stavebním povolením dotčeny. U staveb socialistických organizací, které si provádějí jednotlivé organizace samy pro sebe, a u staveb prováděných občany svépomocí (§ 44 odst. 2 a 3) je účastníkem stavebního řízení též osoba, která bude na návrh stavebníka vykonávat odborný dozor."* Z citovaného ustanovení jednoznačně vyplývá, že kromě stavebníka byly účastníky stavebního řízení pouze vlastníci sousedních nemovitostí nebo osoby, které měly k sousedním nemovitostem jiná práva, nikoli však vlastníci pozemků, na nichž měla stavba probíhat. Tehdejší konstrukce stavebního zákona totiž vycházela z toho, že stavebník musí prokázat své právo k pozemku, které jej opravňuje zřídit na něm požadovanou stavbu (srov. § 58 odst. 2 stavebního zákona), a proto není třeba, aby byl vlastník tohoto pozemku účastníkem stavebního řízení. Postavení účastníka řízení vlastníkům pozemků, na nichž má být prováděna stavba, nevyplývá ani ze zákona č. 130/1974 Sb., ani z tehdejšího vodního zákona (zákon č. 138/1973 Sb.).

[6] Oprávnění vlastníka pozemku, na kterém měla být realizována stavba, účastnit se stavebního řízení pak podle přesvědčení soudu neplyne ani z § 139 odst. 4 stavebního zákona, který s vymezením okruhu účastníků stavebního řízení nesouvisí. Podle § 139 odst. 4 stavebního zákona platilo, že *„[p]okud se v tomto zákoně užívá pojmu ‚vlastník', rozumí se tím podle povahy případu i správce národního majetku nebo uživatel, který má potřebné právo nebo povinnost nakládat s nemovitostí podle zvláštních předpisů."* Citované ustanovení tedy pouze pro účely stavebního zákona vykládalo pojem vlastník a rozšiřovalo jej i na správce národního majetku a uživatele, aniž by tím jakkoli měnilo okruh účastníků stavebního řízení. Ustanovení s ohledem na tehdejší omezené vnímání vlastnického práva umožňovalo, aby stavebník ve smyslu § 58 odst. 2 stavebního zákona namísto svého vlastnického práva (nebo souhlasu vlastníka) prokázal své užívací právo, čímž vlastníka pozemku, na kterém má být realizována stavba, staví do situace, kdy pro provedení stavby není vyžadován ani jeho souhlas, ani jeho účast ve stavebním řízení. S ohledem na právní jistotu

pak nejde § 59 odst. 1 stavebního zákona, upřednostňující užívací právo před vlastnickým, vykládat dnešní optikou.

[7] Ustanovení čl. 10 ústavního zákona č. 100/1960 Sb., Ústavy Československé socialistické republiky (dále jen „ústava ČSSR“), se nevztahovalo na vlastnictví pozemků.

[8] Jde-li o účast J. L. a MUDr. S. K. v řízení, soud konstatoval, že žalobkyně svou úvahu o jejich postavení srovnatelném s ní nijak nedoložila, a jedná se tedy o pouhou spekulaci. Nad rámec věci, soud uvedl, že výše uvedení pánové byli účastníky řízení nejspíše z titulu vlastnictví některé ze sousedních nemovitostí.

[9] Soud pak uzavřel, že právní předchůdkyně žalobkyně A. P. neměla být účastníkem řízení o povolení stavby vodohospodářského díla – Rekultivace povodí lomu Vrbenský, které bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím ONV ze dne 20. 11. 1989, č. j. 1183, zn. Vod/235/Tu/A-2030, tudíž ani žalobkyni jako její právní nástupkyni nesvědčí právo účasti v předmětném řízení, ani právo napadnout uvedené rozhodnutí ONV odvoláním. Žalovaný proto rozhodl plně v souladu se zákonem, pokud odvolání podané žalobkyní vyhodnotil jako nepřípustné, když žalobkyně zjevně nebyla ani neměla být účastníkem řízení vedeného u ONV ani právní nástupkyní účastníka řízení. Za dané procesní situace je podle názoru soudu nepodstatné, kdy se žalobkyně o rozhodnutí ONV dozvěděla, a zda na tomto rozhodnutí byla vyznačena doložka právní moci. Jen na okraj soud poznamenává, že o konkrétních dopadech rozhodnutí ONV ve vztahu k pozemku později označovanému parc. č. X v katastrálním území S. musela žalobkyně, resp. její právní předchůdkyně vědět nejpozději od roku 1992, kdy byla vodní nádrž plně napuštěna a předmětný pozemek zcela zaplaven. Na rozhodnutí ONV založeném ve správním spisu je navíc doložka právní moci vyznačena – rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. 1. 1990.

II. Kasační stížnost

[10] Žalobkyně (stěžovatelka) se s názorem krajského soudu neztotožnila a podala kasační stížnost.

[11] Trvá na tom, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně není v právní moci (nebylo stěžovatelce doručeno). Jelikož vodní dílo vznikalo na vícero pozemcích, nejen na pozemku stěžovatelky, ale i na sousedních pozemcích, byla právní předchůdkyně i z tohoto důvodu účastníkem řízení. Pokud tedy podala odvolání proti rozhodnutí správní orgánu I. stupně, nebylo toto v právní moci. Ustanovení § 59 odst. 1 stavebního zákona je nutné vykládat tak, že není zapotřebí podmínky, že osoba musí mít jednak „vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům nebo stavbám“ a podmínku, že jejich „práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být stavebním povolením dotčeny,“ splnit kumulativně, ale pouze alternativně. Opačný výklad by totiž ani za tehdejší právní úpravy nedával smysl, neboť by naprosto popíral smysl vlastnického práva, byť to bylo často v tehdejší době omezováno, zároveň však nebylo popíráno, ba dokonce bylo chráněno, a to mimo jiné i v čl. 10 ústavy ČSSR. Je to pak právě vlastník, jehož práva jsou stavbou vodního díla dotčena. Ustanovení § 139 odst. 4 stavebního zákona okruh účastníků skutečně nezužuje.

[12] Stěžovatelka je přesvědčena, na rozdíl od krajského soudu, že postavení J. L. a MUDr. S. K. je pro věc relevantní. Po stěžovatelce nemůže být spravedlivě žádáno, aby doložila srovnatelnost svého postavení s postavením dvou výše zmíněných účastníků správního řízení, neboť důvod jejich účastenství nebyl schopen postavit najisto ani soud (nebyl mu jasný).

[13] S čitelnou kopií rozhodnutí orgánu I. stupně se stěžovatelka seznámila až při nahlížení do spisu dne 16. 1. 2016. Odvolání tak podala včas. Argumentace krajského soudu, že o konkrétních dopadech napadeného rozhodnutí se stěžovatelka (resp. její právní předchůdkyně) musela dozvědět nejpozději v roce 1992, kdy byla vodní nádrž napuštěna a pozemek zaplaven, žalobkyně uvádí, že to pro nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí nepovažuje za relevantní, neboť pro běh lhůty pro podání odvolání je rozhodný den, kdy jí bylo rozhodnutí doručeno správním orgánem, který jej vydal, ne okamžik, kdy se důsledky rozhodnutí dále projeví. Opačná argumentace by vedla k naprostému popření smyslu ustanovení o doručování a běhu lhůt pro podání opravných prostředků a vedla k závěrům, že rozhodnutí by mohlo být doručeno například i tím, že se o něm účastník řízení dozví náhodou z doslechu.

[14] Stěžovatelka proto navrhuje zrušit rozsudek krajského soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[15] Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Soud ověřil, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti [§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. V kasační stížnosti, kterou podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody a v řízení je řádně zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy věcně projednatelná. Soud posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Dle § 59 odst. 1 stavebního zákona „[ú]*častníky stavebního řízení jsou stavebník, jakož i organizace a občané, kteří mají vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům nebo stavbám a jejichž práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být stavebním povolením dotčeny. U staveb socialistických organizací, které si provádějí jednotlivé organizace samy pro sebe, a u staveb prováděných občany svépomocí (§ 44 odst. 2 a 3) je účastníkem stavebního řízení též osoba, která bude na návrh stavebníka vykonávat odborný dozor.*“

[19] Dle § 139 odst. 4 stavebního zákona „[p]*okud se v tomto zákoně užívá pojmu „vlastník“, rozumí se tím podle povahy případu i správce národního majetku nebo uživatel, který má potřebné právo nebo povinnost nakládat s nemovitostí podle zvláštních předpisů.*“

[20] Dle § 59a vodního zákona „[v]*lastník pozemku je povinen strpět za náhradu na svém pozemku vodní dílo vybudované před 1. lednem 2002 a jeho užívání.*“

[21] Pro věc je podstatné, zda zůstavitelka, jejíž je stěžovatelka procesní nástupkyní, měla být pro své vlastnické právo (byť holé) účastníkem řízení o rekultivaci lomu.

[22] Krajský soud správně vyložil dobová ustanovení stavebního zákona. Vycházel z toho, že stavebník musí prokázat své právo k pozemku, které jej opravňuje zřídit na něm požadovanou stavbu (srov. § 58 odst. 2 stavebního zákona), a proto není třeba, aby byl vlastník tohoto pozemku účastníkem stavebního řízení (srov. § 59 odst. 1 téhož zákona). Postavení účastníka řízení vlastníkům pozemků, na nichž má být prováděna stavba, nevyplývá ani ze stavebního zákona, ani z tehdy účinného vodního zákona (zákon č. 138/1973 Sb.). Mohlo se tak stát,

že vlastník pozemku nebude účastníkem řízení, je-li odlišný od stavebníka (nejčastěji uživatele pozemku). Doba minulá tyto dnes již těžko pochopitelné právní závěry připouštěla.

[23] Stěžovatelka se proto mýlí, považuje-li podmínky pro účast na řízení v § 59 odst. 1 stavebního zákona spočívající v dotčení práv účastníků stavebním povolení za stanovené alternativně, nikoliv kumulativně. Z interpretovaného ustanovení jasně vyplývá, že účastníkem řízení jsou stavebník a „*organizace a občané, kteří mají vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům nebo stavbám a jejichž práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být stavebním povolením dotčeny*". Dotčení právem chráněných zájmů nebo povinností se tedy vztahuje k organizacím a občanům, kteří mají práva k sousedním pozemkům či stavbám. Ani čl. 10 ústavy ČSSR, na který poukazuje stěžovatelka, nezaručoval ochranu vlastnického práva k pozemkům, ale toliko chránil osobní vlastnictví spotřebních předmětů.

[24] V projednávané věci za minulého režimu došlo k dnes již neakceptovatelnému zásahu do vlastnického práva - fakticky k vyvlastnění (resp. ke zničení užitné hodnoty pozemku) bez náhrady. Stěžovatelka nebyla účastnicí řízení o rekultivaci lomu (a dle dobového znění zákona ani být neměla) a neobdržela žádnou náhradu za jeho zatopení. V období předešlého režimu vznikla celá řada křivd a nespravedlností. Bylo však věcí státu, aby stanovil, které křivdy nastalé v období předešlého nelegitimního režimu napraví, resp. vytvoří právní podmínky pro odstranění těchto křivd a jejich rozsah přijetím rehabilitačního a restitučního zákonodárství či zvolí jiné právní řešení, včetně procesní cesty k dosažení sledovaného účelu.

[25] Zákonodárce si byl zjevně vědom tohoto problému, a proto při příležitosti rekodifikace soukromého práva přijal zákon č. 303/2013 Sb., kterým mimo jiné novelizoval vodní zákon (Část čtyřicátá šestá, Změna vodního zákona Čl. LIV bod 1. A také Čl. LV Přechodné ustanovení). Nabízel vhodnější (proporcionálnější) řešení životní situace stěžovatelky tím, že zavedl zákonné věcné břemeno. Dle takto nově vloženého § 59a „*vlastník pozemku je povinen strpět za náhradu na svém pozemku vodní dílo vybudované před 1. 1. 2002 a jeho užívání.*" Přechodné ustanovení stanovilo, že „*nedojde-li mezi vlastníkem pozemku a vlastníkem vodního díla k dohodě o náhradě za užívání pozemku podle § 59a zákona č. 254/2001 S., ve znění účinném ode dne účinnosti tohoto zákona, do 24 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona (1. 1. 2014, pozn. NSS), rozhodne na návrh vlastníka pozemku nebo vodního díla o výši náhrady soud.*"

[26] V souzené věci byla věc řešitelná poskytnutím finanční kompenzace (náhrady). Ačkoliv tedy stěžovatelka, resp. její právní předchůdkyně, s ohledem na právní předpisy z doby socialismu nebyly účastnicemi řízení o rekultivaci lomu, zatopením jejich pozemku jim vznikla újma, kterou bylo lze napravit prostřednictvím náhrady za strpění vybudovaného vodního díla.

[27] K okolnostem případu je na místě uvést, že zůstavitelka stěžovatelky nemohla přehlédnout, že se její pozemek zatopuje (a to již v době existence demokratického právního státu). Stěžovatelka si zatopení musela být vědoma již v rámci vypořádání dědictví. Soud pouze připomíná, že tato výtka vůči stěžovatelce nesouvisí s hodnocením včasnosti či opožděnosti podaného odvolání – to nebylo rozhodnutí žalovaného závazně posouzeno. Obecně však lze říci, že čím déle účastník řízení otálí s řešením své právní otázky (je-li si z fakticity věcí vědom, že došlo k zásahu do jeho práv), tím více zasahuje do právní jistoty dotčených osob a oslabuje tak svá práva stojící v protikladu k právní jistotě. Zájmu stěžovatelky (ochraně vlastnického práva) stojícím oproti právní jistotě dotčených osob (a veřejnému zájmu) nepřispívá ani skutečnost, že zůstavitelka nabyla pozemky těsně před vydáním rozhodnutí žalovaného, a to nikoliv jako zahradu u rodinného domu, ale jako ostatní plochu sloužící pro těžbu surovin, a to bez užívacího práva.

[28] V souzené věci je velmi netypické, že nedošlo k vyvlastnění pozemků zasažených těžbou před jejím započetím (k legitimitě vyvlastnění srov. usnesení pléna Ústavního soudu ze dne 5. 8. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 26/13, § 55a vodního zákona či § 108 odst. 2 stavebního zákona), resp. že zůstavitelka nabyla pozemky zasažené těžbou těsně před rekultivací lomu. Obecně omezení vlastnických práv (zatopení vytěženého lomu) ve veřejném zájmu za náhradu zpravidla splňuje zákonné podmínky i v současně existujícím právním státu (srov. čl. 11 odst. 4 ústavního zákona č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod). Zájem stěžovatelky na vypuštění vodního díla a navrácení jejího spoluvlastnického podílu pozemku do původního stavu v nyní projednávané věci zcela zřejmě nemůže převážit nad veřejným zájmem a právní jistotou dotčených osob související s existencí vodního díla, resp. rekultivací lomu. Pouze náklady na vypuštění vodního díla by mnohonásobně převyšovaly reálnou cenu stěžovatelčina pozemku. Dopady vypuštění vodního díla by nebyly pouze ekonomické, ale zejména ekologické. V konečném důsledku by i snížily kvalitu života v regionu dlouhodobě a silně zasaženého těžbou nerostných surovin.

[29] S přihlédnutím k výše uvedenému je v projednávané věci *prima facie* zřejmé, že finanční kompenzace konstrukcí zákonného věcného břemena (náhrada dle § 59a vodního zákona) se stala vhodným, potřebným a v konečném důsledku proporcionálním opatřením ve vztahu k poměřování střetu omezení vlastnického práva a veřejného zájmu (a právní jistoty, včetně práv dotčených osob) na zachování vodního díla.

[30] Kasační námitka existence účastenství stěžovatelky vyvozující její postavení v řízení jako vlastníka sousedního pozemku dle § 59 stavebního zákona se poprvé objevuje až v kasační stížnosti, a je proto dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.

[31] Obdobně je nutno nahlížet i na výtky stran postavení J. L. a MUDr. S. K., jde-li o účastenství jako vlastníků sousedních pozemků. V žalobě pak stěžovatelka uvádí, že postavení dvou výše uvedených osob muselo být obdobné postavení stěžovatelky – v řízení vystupovali jako účastníci z titulu vlastnictví dle § 139 odst. 4 stavebního zákona. V kasační stížnosti pak brojí proti závěru krajského soudu o tom, že měla doložit srovnatelnost svého postavení s výše uvedenými osobami.

[32] Ustanovení § 139 odst. 4 stavebního zákona nerozšiřuje výčet účastníků řízení o vlastníka pozemku. Toliko specifikuje, že za vlastníka se podle povahy případu považuje i správce národního majetku nebo uživatel, který má potřebné právo nebo povinnost nakládat s nemovitostí podle zvláštních předpisů. Zvláštní předpisy pak za uživatele vlastníka pozemku nepovažují.

[33] Krajský soud tedy správně uzavřel, že stěžovatelka dle dobové právní úpravy neměla právní titul k účastenství na řízení o rekultivaci lomu dle § 59 stavebního zákona ve spojení s § 139 odst. 4 téhož zákona. Svého postavení v řízení se domáhala dle § 139 odst. 4 stavebního zákona a jako podpůrný argument použila právě možnost účastenství výše uvedených osob ze stejného titulu. Předmětné ustanovení však účastenství stěžovatelky na řízení nezakládá. I kdyby snad výše uvedené osoby byly účastníky řízení z titulu, pro který účastenství bylo stěžovatelce odepřeno, nezměnilo by to nic na výsledku řízení - snaze vypustit vodní dílo (srov. zejména bod [31] rozsudku). Nápravu křivdy (omezení vlastnického práva) minulého režimu je nutné požadovat skrze náhradu dle § 59a vodního zákona. Otázka toho, kdo by měl prokázat postavení J. L. a MUDr. S. K. v řízení o rekultivaci lomu, je pro výše uvedené nepodstatná.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační námitky stěžovatelky nejsou důvodné, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[35] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[36] Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti uloženy nebyly, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. srpna 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu